

RADU NAGY
LBRIS | We know
books

Povestea lui Arthur, fulgul cel curios

 Editura
For You

Capitolul 1

Vânturile Nordului suflau cu putere, aducând nori încărcăți cu zăpada mult așteptată de copii. Cu ochi plini de speranță, aceștia se uitau spre cer, căutând cu nerăbdare să zărească primii fulgi.

Cu câteva zile înainte de Crăciun, în târg era mare zarvă. Pe străzi, gospodinele grăbite făceau ultimele cumpărături, iar cete de copii zglobii alergau și se opreau în fața vitrinelor împodobite, visând la jucării și bunătăți.

Și în Cer pregătirile erau în toi. La Școala Fulgilor, cei experimentați le explicau novicilor, care ascultau cu ochii mari și gura căscată, misiunea de a coborî pe Pământ și a cunoaște lumea oamenilor. Fulguleții, nerăbdători și emoționați, discutau despre ceea ce vor întâlni în Lumea de Jos:

— Eu îmi doresc să ajung un bulgăre de zăpadă, zise unul jucăuș. Să zbor și să-i aud pe copii cum râd.

— Eu visez să ajung un om de zăpadă împodobit și admirat! spuse o fulgă cochetă, clipind cu lungile-i gene cristaline.

— Eu, se auzi un glas somnolent, vreau s-ajung o mantie de zăpadă pe Pământ.

— Iar eu pe acoperiș! declamă pompos altă voce. Să privesc lumea de sus.

Cocoțat pe un nor pufos, un fulg în vârstă, cu burtă mare și obraji rotunzi, încuviința dând din cap cu un zâmbet satisfăcut:

— Așa, cadeți! Veți vedea că tot ceea ce v-am învățat este adevărat și vă va fi de folos acolo, Jos.

Într-o parte, curățându-și ciuful zgribulit, un fulg cu scilipiri azurii în cristalele sale asculta și pufnea în sinea lui.

— Tu chiar crezi că este numai atât? i se adresă într-un final prietenului său, Marcel. Maistrul instructor o fi văzut multe în lunga sa viață la Polul Nord, dar uită-te și tu ce largă este lumea. Precis sunt lucruri noi de explorat, a zis el, iar cristalele începură să-i freamăte.

— Ssst, nu spune asta, Arthur! Dacă te aude cineva? răspunse prietenul, speriat, și, prinzând o pală de vânt, se ascunse bine sub un norișor.

— Și dacă-i așa? a continuat Arthur provocator, ridicând păturica de nori sub care se ascunsese Marcel.

— Nu, nu, nu! a protestat Marcel, indignat și speriat, cuibărindu-se și mai adânc sub pătura de vată. Nici nu vreau să știu și să aud.

Și și-a vârât cocoloașe de nori în urechi.

— Of! răspunse cu un gest plictisit Arthur. Ești un fricos și o să-ți pară rău.

Apoi își zise: „De fapt, o să se topească toți de invidie!”

Și, luându-și elan, s-a avântat în sus și a făcut câteva tumbe. Cu colțul ochiului, Maistrul instructor îl zări pe fulgul năzdrăvan:

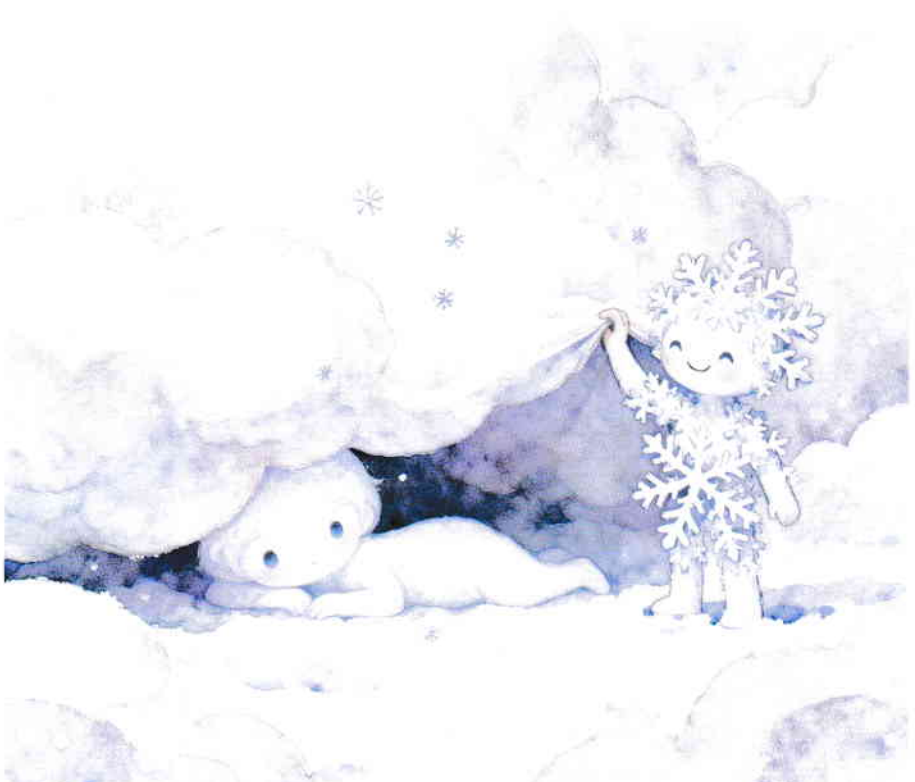
— Arthur, ce isprăvi mai faci? Treci în rând! rosti Maistrul pe un ton pe care încerca să-l facă să sune cât mai autoritar. Hm, o să intri-n bucluc, băiete, dacă o să continui așa.

Fulgulețul se grăbi înapoi în ceata camarazilor săi, cu un aer pleoștit și vinovat.

— Și, cum vă ziceam..., a continuat Maistrul.

Iar Arthur și-a continuat și el visarea.

— Hm, Lumea de Jos..., a oftat el.

Capitolul 2

Zilele treceau și vânturile aduceau vești din Centrul Alb de la Polul Nord.

— Se apropie clipa! a trecut un murmur printre vocile fulguleților, abia susurat și șoptit în secret.

Maiștrii instructori deveniră tot mai tăcuți și mai serioși, îndreptându-și privirea către Nord.

— Vom primi semnul. Toata lumea este pregătită!

Iar semnalul veni la răsăritul soarelui. O rază de culoare indigo străbătu norii încărcăți și-i trezi pe toți fulgii adormiți.

„Ce este cu lumina asta?“, s-a întrebat Arthur, admirând reflecțiile oglindite pe cristalele sale delicate.

Apoi, o pală de vânt cu iz de conuri de brad și un vuiet ca venind din însuși pântecul Marelui Albastru, cerul infinit, au străbătut întinderea. Maistrul, care tocmai savura câțiva stropi cu aromă de cafea aduși de vânturile Saharei, sări în sus ca ars:

— A venit momentul! a exclamat el, cu emoție în glas. Repede, deșteptarea!

Și porni în zbor deasupra coloniei sale.